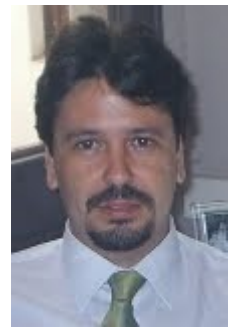

*el partit de
l'emprenedor*

BLOC SOBIRANISTA CATALÀ

NO QUIERO QUE MI NIETO EMIGRE DE CATALUNYA

Potser és la primera vegada que faig servir una frase en espanyol per titular un article, però així m'ha semblat ser més fidel a l'expressió colpidora que l'altre dia vaig sentir d'un bon home.

Vés per on! Uns espantant-nos amb la fractura social que, segons ells, la independència comportaria; d'altres amenaçant-nos amb les suposades conseqüències violentes del procés d'emancipació catalana. I els de més enllà, posant-nos la por al cos tot traient-se del barret una deriva del país per la consecució d'un Estat propi. “¡Vivir para creer; esto no es posible!”, encara deia aquell bon home.

Ningú no ens avisa, però, de l'abisme al qual s'aboca Catalunya si es manté per més temps sota l'ofec d'Espanya. “Yo me fui de mi tierra para escapar del hambre”, explicava ell. Ningú no ens parla tampoc de la profunda ferida que ens deixarà una gestió autonomista, corrupta i complaent amb l'ocupant, que durant els darrers trenta anys ha regnat el Principat. “Y para huir de los caciques”, afegia.

Potser ja va essent hora de començar a dir totes les veritats, les que agraden i les que no. “Yo vine aquí para tener un futuro digno, y gracias a Dios y a mi esfuerzo lo conseguí”. Potser és hora que els interessats comencin a patir i a lluitar per allò que és d'ells: els banquers ja saben què és el FROB; els treballadors que són les retallades socials i els serveis deficients; els empresaris la crisi d'infraestructures...

“¡Ahora no tengo por qué ver cómo mi nieto emigra de una Catalunya cada día más pobre!”. Frapant! A aquell senyor, ni “els seus” ni “els nostres” no li han sabut fer veure mai que aquest fet li podria passar tant proper, i que a partir d'ara -en una Catalunya espoliada- començarà a ser quelcom habitual entre la població catalana. Potser va essent hora que això també ho comencem a explicar.

Enric Ainsa i Puig
Barcelona, 10 d'octubre de 2.010